

Cine e DUMNEZEUL tău ?

Chestiunile tratate in această broșură, sunt dintr'acelea cari preocupă astăzi, pe tot omul. cuminte. Soluționarea lor vă va satisface, deoarece ea este biblică și, prin urmare, demnă de crezut.

Dobândind noțiuni juste despre Creatorul cerului și al pământului, astfel că pe lângă însemnătatea numelui Său, veți înțelege deasemenea cari sunt rugăciunile pe cari El le ascultă.

C U P R I N S U L

Pagina :

Justificare

Pe cine cinstești tu ?

Rezoluție 1941

Cari rugăciuni le ascultă
Dumnezeu ?

Martiri ai Teocrației

Autor : J. F. RUTHERFORD

Președintele societății

Watch Tower Bible and Tract Society 124
Columbia Heights Brooklyn, N. Y., U. S. A.

„WHO IS YOUR GOD ?” Rumanian
Made in Rumania

Editura traducătorului :
Ranca Petre, București 3,

Alcea Tonolla No. 19

Cine e Dumnezeuul tău?

Justificare

Care este numele a cărui justificare sau reabilitare (restatornicire) trebuie să se facă înainte de toate, și pentru ce este aceasta, în genere, indispensabil (absolut necesar?). Acest nume este acela a lui Iehova, Cel Prea Înalt, pentru care a sosit timpul când trebuie și va fi justificat pe deplin. *Iehova* indicând scopurile Sale față de creațiunea Sa, justificarea numelui Său, va fi o dovadă că Cel Prea Înalt este totdeauna drept și adevărat și că cuvântul Său este înfalibil ce nu se poate înșela, și că El va stârpi din univers tot ce este nedrept și rău, dar că amicilor și apărătorilor dreptății, cari fac binele, le va acorda favorurile Sale, conducându-i și protejându-i.

Iehova Dumnezeu în niciun caz nu este responsabil pentru răutatea ce domnește în lume, și nici de suferințele de cari este năpăstuit neamul omenesc. Este, prin urmare, cu totul nedrept de a I se imputa Lui acestea. El nu aprobă nici practica răului și nici condițiunile dureroase cari rezultă din el. Faptele pe cari le descoperă Biblia, sunt următoarele: Dumnezeu, singurul care se numește Iehova, a creat toate lucrurile bune și perfecte. Deuteronomul 23:4, se exprimă în aceste cuvinte: „Lucrările Sale sunt perfecte, căci toate căile Sale sunt drepte”. Răspunderea pentru nedreptate și pentru suferințele, pe care aceasta

le-a provocat printre oameni, Incumbă în totul diavolului, al cărui nume era, altădată, Lucifer.

Creatorul investise pe cheruvimul Lucifer, cu misiunea de înalt protector al omului în Eden. Dar Lucifer s'a răsculat împotriva Celui Prea Înalt, încercând a se face egal lui Iehova Dumnezeu, și el deveni Satan, diavolul. În Romani 5, versetul 12, este scris, că printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. Adam a urmat voluntar calea răscoalei, deschisă de Satan, și acest act condamnabil, atrase asupra lui suferința, și mai pe urmă moartea. Urmașii lui se nascură imperfecti, pentru că toți au fost concepuți în nelegiuire, și născuți în păcat. 'Dintr'acest motiv sunt ei 'toți păcătoși înaintea lui' Iehova. (Psalm 51 : 5 și 7).

După rebeliunea din Eden, mulți oameni s'au strădui să facă binele, și să asculte de Dumnezeu cu statornicie. Dumnezeu le-a fost îndurător și ei au putut să-I rămână credincioși. Satan nu întârzie, cu toate acestea, să întârâte pe toți oamenii spre a blestema pe Dumnezeu și să-i întoarcă spre răutate. Intrucât nu era altă cale posibilă, spre a se determina dacă Satan este sau nu capabil să facă aceasta Iehova a acceptat provocarea sa și i-a permis să depună cele mai mari eforturi ale sale, spre a-și adevăra susținerea. Este foarte adevărat, că Cel Atotputernic ar fi putut nimici repede, atât pe omul păcătos cât și pe Satan, și să aducă în existență alte creaturi, cari i-ar fi înlocuit, dar în acest caz chesțiunea în suspensie (susținere) n'ar fi fost niciodată

rezolvată. Deaceea Iehova făcu de cunoscut scopul Său, de a nu împledea pe dușman, de a-și folosi toată puterea sa, pentru a abate pe oameni dela El. El făcu de cunoscut, în același timp, că dacă diavolul ar fi mers până la limita extremă a mijloacelor sale, El, Iehova, ar dovedi creațiunii întregi, cine este Ființa supremă, Cel Adevărat și Cel Atotputernic. Această regulare a contului trebuie să se întâmple într'o zi.

Cum s'au petrecut lucrurile până aci? Din zilele lui Abel, care credea în Dumnezeu, au fost totdeauna pe pământ oameni a căror credincioșie nu s'a desmîntit. Pentru că ei erau cu adevărat atașați lui Iehova, și pentru că credința lor în El era adâncă, Satan, cel rău, s'a îndârjit spre a le face rău, încercând să-i nimicească. Fiecare dintre ei, dela Abel până la Ion Botezătorul, a fost persecutat de către aceia, cărora Satan le întunecase mintea. Când Isus, Fiul lui Dumnezeu, veni aci jos, pentru a pune mărturie despre adevăr, El nu s'a bucurat de mai multă excepție: El însuși fiind supus unei morți rușinoase. Atunci și acolo a început Iehova să facă de cunoscut că va justifica marele Său nume. El a făcut aceasta înviind pe Isus Christos din moarte, căruia îi dădu, toată puterea și toată autoritatea, în ceruri și pe pământ, inclusiv dreptul de a distruge pe cei răi. Christos era gata de a da lupta împotriva defăimărilor numelui Tatălui Său, începând dela suirea Sa la cer; dar Iehova îi zise (Psalm 110:1): „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrășmașii Tăi așternut picioarelor Tale”; în alți termeni, așdaptă ca timpul

să fi fost sosit când Eu Voi subjuga pe dușmanii Tăi. El a așteptat astfel mai mult de 1800 ani.

În decursul acestui lung timp de așteptare, după cum ne indică cuvântul Său, Dumnezeu a „cercetat națiunile, pentru a-Și alege din mijlocul lor, un popor pentru numele Său”. (Fapte 15:14). Aceasta înseamnă că El a învățat pe oameni, că El este singurul Dumnezeu adevărat și că Christos este Regele și Răscumpărătorul tuturor creaturilor pământești, cari cred în El și îi sunt supuse.

Anul 1914 marcând sfârșitul acestui timp de așteptare, în decursul căruia Isus Christos trebuia să aștepte, Iehova Il întronă, ca să domnească și să biruiască pe dușmanii Săi. (Vezi Psalm 110:2). După aceasta a urmat un „războiu în cer”. Satan și îngerii săi, demonii, au fost îsgoniți din locașurile cerești și aruncați pe pământ. (Apocalips 12:7-12). În acelaș timp, Satan a stârnit o conflagrație mare revoluțiune mondială, cu scopul vădit de a distruge neamul omenesc. El a profitat de războiu, pentru a cauza persecuția în mod mârșav, a urmașilor zeloși ai Domnului, împrăștiati pe tot pământul. Mulți dintre cei consacrați, s’au depărtat de Dumnezeu, în timpul acestor zile de probă, până când alții — o mică minoritate — au suportat vitejește suferințele lor, și nu s’au depărtat câluși de puțin dela credințioșia lor în Iehova. În 1918, Christos a apărut în Templul spiritual al lui Dumnezeu, pentru a proceda la judecată. Prin voința Celui Prea Înalt, ostilitățile dintre puterile mondiale au încetat în acest an, după care Domnul trimise pe martorii Săi, să proclame în lumea

Întreagă, numele și Impărăția Sa. Aceasta este ceea ce ne-au învățat faptele, în confirmarea propovăduirii Sfintei Scripturi.

Care este scopul real al acestei mărturii universale, pentru guvernul teocratic, pentru Impărăția cerurilor? Acesta este, după scopul lui Dumnezeu exprimat în mod formal, să se facă de cunoscut atât domnitorilor pământului, cât și poporului, că timpul a sosit când domnia nedrepătății trebuie să ia sfârșit și când numele și cuvântul lui Iehova vor fi reabilitate (justificate). Iehova va dovedi tuturor creațiunilor Sale, că nu este alt Dumnezeu afară de El, că El este Cel Atotputernic, și că cuvântul Său este adevărat. Pentru ca acest adevăr hotărâtor să fie înțeles de fiecare, trebuie ca Satan și organizația lui să fie nimicite. Dar ceea ce El a decis va și executa în mod integral. Astfel pământul va fi debarasat pentru totdeauna de păcat și de răutate. Dacă Satan intensifică până la culme suferințele masselor umane, aceasta pentru că domnia sa neîntrerupută, a lumii lui a sosit. Prin intermediul acoliților săi religioși, el a făcut popoarele să creadă că necazurile lor erau imputabile lui Iehova Dumnezeu. Aceasta denotă o perfidie fără pereche. N'a zis Isus că Satan este mincinos și tatăl minciunilor? (Ioan 8:44) Îndată, cu toate acestea, Iehova va interveni pentru a lupta în favoarea acelor care aparțin marelui Sale organizațiunii.

Dumnezeu anunță, pe lângă aceasta, prin gura profeților Săi, mai ales Ezechiel, Iaiia, Daniel și Ieremia, că toate creaturile vor ști că El este Dumnezeu, Iehova. El va lucra în conformitate cu cuvântul Său.

„Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi împlăni. (Isaia 46:11). „Mă voi face cunoscut înaintea mulțimii națiunilor, și vor ști că Eu sunt Iehova“. (Ezechiel 38:23). Mesajul adevărului fiind publicat astăzi peste tot pământul, oamenii cari doresc să învețe și să primească cu bucurie această cunoștință, că Iehova este Dumnezeuul cerurilor și că Împărăția Sa singură va ajuta omenirea. Când formidabila organizație, pe care Satan a întrebuintat-o, pentru a domina în mod arbitrar peste omenire, va fi prăbușită sub loviturile invincibilu'ui Mareșal al lui Dumnezeu, încât niciuna din roțile sale nu va funcționa mai mult, iar morții, acoperind pământul, vor fi așa de numeroși, încât nu va fi cine să i îngroape, atunci toată creațiunea va ști că aceasta este opera Celui Atotputernic, Ființa supremă, a cărei suveranitate va fi astfel adevărată. Augustul Său nume și cuvântul Său, vor fi complet justificate.

Care va fi, așadar, rezultatul ruinei totale a organizației dăunătoare a deavolului? Convinși de faptul că Cel Prea Înalt ține toate lucrurile în puterea Sa, că tot ceea ce El a zis este adevăr, că numele Său sfânt înseamnă că este drept, și a stabilit dreptatea în univers pentru totdeauna, oamenii hotărâți să facă binele, se vor exprima întocmai ca psalmistul: „Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Iehova, căci el vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui, numai, ei să nu cadă iarăși în nebulie“. Ei nu vor ignora faptul că dacă se vor întoarce dela El, El îi va pedepsi fără întârziere, dar că va binecuvânta pe oricine cari se va strădui să facă binele. „Da,

mântuirea Lui este aproape de ceice se tem de El, pentruca în țara noastră să locuiească slava. Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută. Credincioșia răsare din pământ, și dreptatea privește dela înălțimea cerurilor. Domnul ne va da și fericirea, și pământul nostru își va da roadele. Dreptatea va merge și înaintea Lui, și-L va urma, călcând pe urmele pașilor Lui!" (Psalm 85:8-13). Aceasta va fi justificarea completă și dep'înă a cuvântului și a numelui lui Iehova. Cine ascultă atent la aceste adevăruri expuse în Biblie, și crede, nu se va mai uimi pentruce crește astăzi răutatea pe pământ, fără răgaz; el știe pentruce va fi ea încurând smulsă, și înțelege, în același timp, pentruce lasă Dumnezeu ca mesajul Său să se proclame prin martorii Săi. Toți aceia cari prelînd să lucreze după drept și judecată, se vor supune cu plăcere lui Iehova. El le va acorda protecția Sa, îi va cruța în teribila bătălie, și ei vor primi cari vor primi binefacerile Impărăției Sale.

Pe cine cinstești tu?

„Cui datorați cinstea, dați-i cinstea”, scrie apostolul Pavel. (Romani 13.) A „cinsti” pe cineva, înseamnă a-i mărturisi considerația, venerația pe care o merită, sau după care el este judecat demn. Pentruca cineva să merite această cinste, trebuie să facă dovada demnității, a bună'ății, a adevăratei măreții, a superiorității. Se întâmplă adesea că unii oameni sunt cu totul nedemni de onoarea ce li se aduce, până când alții, cărora li se cuvine, nu o primesc. Un profet, spre exemplu, nu este onorat în lumea aceasta. Chestiunea decisivă este, cu toate acestea, aceasta: Cinsti-vor oamenii pe adevăratul Dumnezeu, sau vor da onoare dușmanului lui Dumnezeu?

Marii războinici, cari au făcut să curgă sângele atâtor creaturi, n'au fost aclamați de către cei mulți? Și înalții demnitari ai religiei, nu sunt ei primiți cu alaiu, peste tot unde merg? Aceste personaje emnente, primesc daruri și sunt onorați în tot felul.

Prințul păcii, Isus, din contră, fu disprețuit pe acest pământ. El îndură oprobriul și suferi moartea de criminal. Mulți oameni de bine s'au întrebat, cum se face că oameni imperfecti și răi să fie onorați, în vreme ce Acela care era sfânt și perfect fu atât de disprețuit. Ei se uimesc de tendința pe care

O au oamenii în general, de a cinsti pe cei nedrepti și de a insulta pe cel drept. Când se înțelege motivul acestei anomalii, înțelegem deasemenea mai lămurit, adevărul asupra importanței chestiunii care trebuie să fie rezolvată. Satan, dumnezeul acestei lumi, îndepărtează masele de oameni dela Iehova, adevăratul Dumnezeu, prin aceia că defăimă sfântul Său nume și provoacă persecuțiunea tuturor acelor care-L servesc, astfel încât majoritatea oamenilor au ajuns să desonoreze pe Creator și să cinstească pe dușmanul Său.

Legea fundamentală a poporului lui Israel, cu prinde această poruncă : „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta“. Este firește, just ca copilul să cinstească pe părinții săi ; totuși aceste cuvinte au un sens mult mai profund. Tot ceace i s'a întâmplat lui Israel, preumbreau lucruri mai mari, bune, viitoare. „Tatăl“, despre care este vorba aci, este Iehova. și „Mamă“ este o icoană a organizațiunei universale a lui Iehova, numită și Sion. Cea mai mare datorie a copilului lui Dumnezeu, este, așadar, să cinstească pe tatăl său și să fie devotat organizației Sale. Chistos arată calea pe care ar trebui să o urmeze întreaga creațiune pentru a fi, în sfârșit, aprobată de Dumnezeu. Niciodată nu a trăit pe pământ un om mai mare ca El, și tot ceace a spus El, a fost spre gloria Tatălui Său.

Fariseii erau conducătorii spirituali ai Israelitilor cari trebuiau, în consecință, să instruiască poporul cu privire la cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în loc de a se achita de această obligație, și de a

cinsti pe Cel Atotputernic, ei începură a se face venerați de popor. Alți oameni cari se dau pe sine drept reprezentanți ai lui Dumnezeu, au lucrat, în aceeași fel, în împrejurări analoage, până în zilele noastre. Nu rareori se întâmplă că un preot modern, să prelindă a ști mai mult decât învață Sfânta Scriptură. Fariseii urau pe Isus, pentru că El vorbea cu autoritate, și pentru că El atribuia lui Iehova gloria pentru tot ce făcea și zicea; și Fariseii de astăzi privesc cu dispreț spre toți aceia cari își pun încrederea în cuvântul lui Dumnezeu, și-l declară ca adevărat. Isus a zis Fariseilor : „Dacă Eu M-aș gloriifica însumi, gloria Mea nu este nimic. Dar eu cinstesc pe Tatăl Meu, și voi mă insultați.“ Isus nu s'a înălțat pe Sine însuși, nu și-a atribuit niciun merit; în toate ocaziile a adus cinste și laudă lui Dumnezeu. Un important număr de pretinși învățători creștini, leapădă cu totul sângele lui Isus Christos, răscumpărarea neamului omenesc, și necinstesc prin acest fapt, nu numai pe Domnul, și pe însuși Cel Prea Înalt. Isus declară mai departe Fariseilor, că acela care nu cinstește pe Fiul, nu cinstește nici pe Tatăl, care L-a trimis. În epoca noastră, în biserici se învață teorii omenești, ceea ce este o profanare a numelui lui Dumnezeu. Cel ce afirmă a fi un reprezentant al lui Dumnezeu, și necinstește numele Său și al lui Christos, se așează, fără îndoială, de partea lui Satan. Defăimând pe Dumnezeu și cuvântul Său, cât și pe toți aceia cari-L servesc cu credincioșie, Satan nu are alt scop, decât acela de a

împiedica pe oameni să aducă cinste, Aceluia căruia I se cuvine, și să-I îndepărteze dela El.

Este egoism din partea lui Iehova că vrea să fie onorat ? În nici un caz ! Nimic nu-L poate turbura, și chiar ceea ce ar putea să-I ofere o creatură, Lui nu I folosește la nimic. El este izvorul vieții, și El binecuvintează pe aceia care-I sunt supuși. Deaceia binele care rezultă din cinstea pe care I-o aduc creaturile Sale, ale căror fapte sunt în armonie cu voiața Sa, este întru totul în profitul acestora. Mulți oameni, cari ar servi cu plăcere lui Dumnezeu, se rușinează să declare aceasta în public. Frica de oameni îi împiedică să se așeze în mod hotărât de partea Domnului. Aceasta este de a se atribui numai influenței diavolului, și Isus zice, că și Iehova se va rușina de unii ca aceștia.

Pentru a cinsti pe Dumnezeu, nu trebuie a fi grosolan față de oameni. Adevărul poate părea dur, dar acesta, anunțând acest adevăr al cuvântului Său, se cinstește Cel Atotputernic. Isus n'a fost iubit, din cauza adevărului, care ieșea din gura Sa; cu toate acestea, El nu folosea niciodată termeni nepoliticoși. Marea chestiune de controversă, care stă înaintea popoarelor acum, este următoarea: Suntem noi pentru organizațiunea acestei lumi, și voim noi să dăm acesteia cinste și să o sprijinim, sau voim noi să aducem onoarea lui Dumnezeu și Împărăției Sale, supunându ne Lui ? Aceia cari sunt pentru Dumnezeu, și cari proclamă cu curaj numele și lucrurile Sale, Îl cinstesc. Noi găsim foarte adesea repetat în Biblie acest îndemn : "Cinstește pe Iehova !" Aceasta în-

seamnă că în loc de a consacra forțele noastre lucrurile acestei lumi, noi trebuie să facem tot ce ne este posibil, pentru a aduce glorie numelui Creatorului. Lumea nu iubește pe aceia cari lucrează astfel, pentrucă Satan exercită încă puterea sa; dar încurând organizațiunea sa se va prăbuși. Christos va stabili domnia Sa, și oameni cari cinstesc pe Dumnezeu, vor avea tot motivul de a se bucura, căci El îi va cinsti, acordându-le viață veșnică, împreună cu binefacerile sale.

Pentruce trebuie oamenii să aducă glorie și onoare lui Iehova, adevăratului Dumnezeu? Pentrucă El este Creatorul cerului și al pământului, izvorul vieții și al tuturor binecuvântărilor, Dătătorul a orice dar bun și perfect. Cu o completă desinteresare, a luat El măsuri, pentruca aceia cari iubesc dreptatea și o practică, să fie binecuvântați vecinic. Davíd a zis (Psalm 96 : 5 8.) : „Iehova a făcut cerurile. Strălucirea și măreția sunt înaintea Feței Lui, slava și po-doaba sunt în locașul Lui cel sfânt..... Dați lui Iehova slava cuvenită numelui Lui!”

Cum onorăm pe Iehova? Nu plângând și gemând sub apăsarea condițiunilor actuale, ci îndeplinind cu bucurie voința Sa, după ce mai întâi am cunoscut-o. Isus a zis, către aceia cari sunt dispuși să-L asculte : „Vieța vecinică este aceasta, ca să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Acela pe care L-ai trimis Tu, pe Isus Christos.” Când cineva a ajuns la o astfel de cunoștință, a lui Iehova, și s'a așezat cu bucurie de partea Celui Prea Înalt, este o bucurie pentru el ca să povestească și altora,

despre bunătățile lui Dumnezeu. Psalmistul exprimă aceasta, prin următoarele cuvinte: „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne ! Și credincii Tăi Te vor binecuvânta. Vor spune slava Împărăției Tale, și vor vesti puterea Ta.” (Psalm 145:10 și 11).

Oamenii cari desonorează numele lui Dumnezeu, și pe acela al lui Christos, cu știința și cu voința, sunt desemnați ca „nelegiuiți” sau „răi”, și despre aceștia mai cetim în psalmul 145:20: „Iehova păzește pe toți cei ce-L iubesc și nimicește pe toți cei răi.”

Oricine aparține organizației divine, dovedește o profundă cunoștință pentru marea îndurare a lui Iehova ; și în bucuria sa strigă : „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cîntea și puterea. căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute !” (Apocalips 4:11.)

Scopul campaniei de lămurire, care are loc în lumea întreagă, este să ajute oamenilor să aprecieze bunătatea lui Dumnezeu, să recunoască Împărăția al cărei Cap este Christos, și, apoi, în hotărîrea marelui chestiuni de controversă, să se poată așeza pe partea dreaptă. Potopul adevărului inundă pămîntul ; și în ciuda întregii opoziții ce i se face, va crește până ce va umple pămîntul, întocmai după cum apele acopăr fundul mării. Atunci se va împlini ceea ce este scris în versetul 6, al psalmului 150, și anume : „Toată suflarea să laude pe Iehova ! Lăudați pe Iehova !” Stați de partea lui Dumnezeu și slăviți-L după puterea Dvs., astfel veți fi și Dvs. cinstiți și binecuvântați de El !

R e z o l u Ț i e

Cei 1700 de martori ai lui Iehova din Elveția, veniți în zilele de 11—13 Aprilie 1941, într'un congres teocratic la Berna, răspund calomniilor fără încetare, repetate în presa catolică, și după cari Martorii lui Iehova sunt dușmanii Statului și al binelui public, prin declarația următoare:

1. Noi am făgădui credințicii și devotament neclintit lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, și Impărăției Sale, pentru venirea căreia Isus a învățat pe creștini să se roage.
2. Noi respectăm constituția federală, care a fost elaborată într'un spirit de venerație față de Dumnezeu; noi o recunoaștem ca o bază a vieții în comun, a oamenilor loiali, bază în care dreptul de a servi pe Iehova după convingerea sa, rămâne imprescriptibil.
3. Noi făgăduim ascultare și credincioșie tuturor legilor țării, cari concordă cu legile divine, enumerate în Biblie. Noi nu o facem aceasta din constrângere, ci pentru că așa este drept.

Niciun om cinstit și sincer, nu poate să ridice obiecțiuni împotriva acestei declarațiuni solemne, care contribuie a face să se nască, la alte persoane o mai mare frică de Cel Prea Înalt, și, prin urmare, servește de asemenea spre binele țării. Sub acelaș raport este scris: „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Iehova.” (Psalm 33: 12)

Prezenta declarație a fost votată în unanimitate de către cei prezenți. S'a decis ca ea să fie adusă la cunoștința Statului Major al Armatei și publicului.

Berna, 13 Aprilie 1941.

Congresul Teocratic

al

Martorilor lui Iehova din Elveția

Cari rugăciuni le ascultă Dumnezeu?

Toate inimile sincere își pun anumite întrebări, pentru cari ele doresc să găsească un răspuns satisfăcător. Aceasta, spre exemplu: Cari sunt rugăciunile pe cari le ascultă Dumnezeu? În neliniște și în necaz, oamenii recunosc că au nevoie de a fi ajutați. Când ei nu cunosc pe nimeni, care le ar putea veni în'r ajutor, se adresează unei puteri nevăzute. Rugămințile lor sunt auzite? Se pot ei aștepta să primească ceea ce cer? Unii, în perplexitatea lor, se duc să caute un duhovnic sau preot, îi povestesc greutățile lor, și-l roagă să mijlocească pentru ei. Pot ei conta într'o ascultare a acestei mijlociri? Acest duhovnic, sau acest preot, se roagă cu voce tare, pentru cineva, fie înaintea enoriașilor adunați, fie în fața microfonului, fie chiar într'o adunare publică. Se poate aștepta ca această rugăciune să fie ascultată? Solicitatorul va fi ajutat? Aceste chestiuni sunt foarte importante pentru oameni.

Unul dintre marile privilegii, de care se bucură creștinul, este acela al rugăciunii. Dacă el se roagă lui Iehova în conformitate cu curântul Său, și cu o deplină încredere, se poate aștepta, cu siguranță, să fie ascultat. Acest privilegiu al rugăciunii nu aparține oricui. Și chiar pentru cel ce l posedă, el poate fi diferit, după împrejurări. Deaceea este important

a avea o înțelegere a subiectului, așa după cum este expus în cuvântul lui Dumnezeu, pentru a putea pricepe privilegiul rugăciunii, și a ști în ce împrejurări trebuiește folosit.

O rugăciune este o cerere de ajutor sau de favoare. Dacă ea este făcută cu inteligență, se adresează aceluia care are puterea sau capacitatea, de a acorda ceea ce se cere. Dumnezeu este Atotputernic; El are puterea să ajute, și deaceia o rugăciune, care li este adresată după voia S'a poată să găsească ascultare.

Mulți oameni se roagă la statui de piatră, de lemn sau alte figuri neînsuflețite. Unii învățesc anumite roți, și socotesc că aceasta este o rugăciune, până când alții numără perlele de pe un lanț, în timp ce repetă mereu aceleași cuvinte și cred că aceasta ar fi o rugăciune. Astfel de rugăciuni sunt mai mult decât nefolositoare. Ele nu vor fi ascultate niciodată. Alții îngenunchiază înaintea unei cruci, imaginându și că aceasta ar fi un mijloc eficace de a se ruga. Oamenii cari fac cereri de acest soi, nu au nici o noțiune justă a Sfintei Scripturi și ei nu pot fi blamați pentru aceasta, și ceea ce este expus aci, nu are câtuși de puțin tendința de a-i critica, ci servește numai a atrage atențiunea cercetătorilor adevăru'ui asupra privilegiului de a se ruga lui Dumnezeu, Dătătorul tuturor darurilor perfecte.

Toți oamenii au, în genere, acel privilegiu de a se adresa lui Dumnezeu cu deplină siguranță, de a vedea rugăciunea lor primită în mod favorabil? Nu. Toți pot să se roage, dar ei nu trebuie să se aștepte

ca rugăciunile lor să fie ascultate. Rugăciunile tuturor preoților, predicatorilor, sau ale altora, sunt ascultate? Dacă sunt, această cu siguranță că nu în urma calității lor de preot sau predicator. Dacă, așadară, rugăciunile lor nu sunt în totdeauna ascultate pentruce atunci să se intervină prin intermediul lor? Un lucru este sigur, acela că nimeni nu poate să aibă vreun avantaj, dacă lasă să se roage pentru el, unul care el însuși nu se bucură de privilegiul rugăciunii. Iată ce spun scripturile cu privire la cele de mai sus: „Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.” (1 Petru 3:12) Această declarație stabilește în mod formal, că numai cei dreți se pot adresa lui Dumnezeu, cu siguranța de a fi ascultați.

Păcătosul nu este autorizat de a se apropia de Dumnezeu prin rugăciune? Ca păcătos nu; dar Dumnezeu ascultă rugăciunile sale sincere și, dacă se supune, îi arată calea de urmat. Când păcătosul se întoarce dela rău, cu dorința sinceră de a face binele, el se găsește într-o condiție de apropiere de Dumnezeu; și dacă el urmează calea care-i este indicată, poate obține privilegiul rugăciunii. Există oameni destul de dreți dela natură, pentru a avea dreptul de ase ruga? Scripturile învață că toți oamenii sunt concepuți în nelegiuire și sunt născuți în păcat în epistola către Romani, capitolul 5: 12, este scris, după cum urmează: „Deaceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcăluit . . .”

Biblia ne învață că numai credința în prețiosul sânge al lui Christos Isus, ca un preț de răscumpărare pentru omenire, poate să conducă la justificarea sau la aprobarea lui Dumnezeu. (Romani 5; 18 Fapte 4: 12)

Ce trebuie să facă cel ce dorește a se împăca cu Dumnezeu? Isus zice: „Eu sunt calea, adevărului și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14: 6.) „Dacă voește cineva să vie după Mine, să se lepede de sine, și să-și ea crucea, și să Mă urmeze.” (Matei 16: 24) Aceasta înseamnă că trebuie să creadă în Isus și să ia cu hotărâre loc de partea Sa, fără a se preocupa de ocara ce aceasta ar atrage-o asupra noastră. Pentruca cineva să se consacreze Domnului, nu are nevoie de preot, nici de alt om al bisericii. Fiecare trebuie să o facă pentru sine însuși, căci consacrarea nu este altceva, decât hotărârea sau făgăduința de a face voința lui Dumnezeu. După aceia cel în cauză este îndreptățit sau considerat ca drept, din cauza credinței pe care o are în Christos Isus.

Cine se găsește într'această situație, are dreptul de a se ruga lui Iehova, și se poate aștepta să fie ascultat, dacă cererea sa este întotdeauna în armonie cu cuvântul lui Dumnezeu. Poate un mahomedan sau un păgân să se roage lui Iehova, și să spera a fi ascultat? Nu, căci el nu cunoaște pe Iehova, și nu crede în Isus Christos, ceea ce face ca el să nu poată să dovedească credință.

Cum stau lucrurile însă cu un preot, care nu crede în Dumnezeu și care nu admite că sângele lui

Christos să fie furnizat prețul de răscumpărare pentru neamul omenesc? Este el autorizat să se roage, și îi va el auzit de sus? Nu, rugăciunea lui nu poate fi auzită nici ascultată, pentru că Dumnezeu nu caută la persoane, și nu ascultă decât pe aceia cari sunt în armonie cu El. Singur faptul de a pretinde, în baza titlului de predicator sau servitor al curântului lui Dumnezeu, de a ocupa o catedră, de a fi întreținut de către o parohie, este departe de a da dreptul sau privilegiul de a se adresa (ruga) lui Iehova Dumnezeu. Inseamnă aceasta că rugăciunile făcute în fața microfonului sau în public, de către preoți cari, astfel, sunt văzuți sau auziți de către întreaga lume, nu se înalță la Dumnezeu și nu pot fi ascultate? Chiar aceasta spun Sfintele Scripturi, cari constituie singura autoritate în această materie.

Ce fel de avantaj are, în consecință, un păcătos, de a cere unui preot să se roage pentru el? Niciunul. Isus a răspuns la această întrebare, atât de clar, încât nu mai poate să subsite nici cea mai mică îndoială. În timpul său, preoțimea iudee se compunea din preoți, cărlurari și farisei, cari ocupau poziții înalte, între altele, „Scaunul lui Moise” și cari aveau îndatorirea să învețe pe popor adevărul. Ei vorbeau în mod efectiv din Sfânta Scriptură, dar ei înșiși nu se conformau ei.

În capitolul 21, al evangheliei după Matei, Isus scoate în evidență contrastul existând între farisei și vameși. În Luca 18, versetele 10-14, El zice: „Doi oameni s'au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a

Început să se roage în sine astfel : Dumnezeuule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele. Vameșul sta departe, și nu îndrăsnea nici ochii să și-i ridice spre cer ; ci se bătea în piept, și zicea : Dumnezeuule, ai milă de mine, păcătosul ! Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s'a pogorât acasă socotit neprihănit decât celalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit ; și oricine se smerește, va fi înălțat“.

Deasemenea și în zilele noastre, oamenii stau în picioare, în locurile publice, rugându se cu voce tare, pentru a fi auziți de asistența lor. În fața microfonului, spre exemplu, ei se exprimă prin cuvinte cari sunt, așa zicând, o rugăciune, dar care nu parvine : evident, până la Iehova. În Matei 6:5 și 6, Isus zice, „Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, căroră le place să se roage în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentruca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns ; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“.

În evanghelia după Marcu, capitolul 12, versetele 38-40, Isus adresează ucenicilor Săi această recomandare : „Păziți-vă de cărturari, căroră le place să umble în haine lungi, și să le iacă lumea plecăciuni prin piețe. Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi, și după locurile dintâi la oșpețe ; casele văduvelor le mănâncă, și fac rugăciuni lungi de ochi

lumii. O mai mare osândă va veni peste ei". Aceste cuvinte ale Învățătorului, servesc spre a dovedi că rugăciunile oamenilor egoiști și presumțioși, rămân fără ascultare din partea lui Dumnezeu.

Satan, diavolul, a atras în cursele sale, partea cea mai mare a conducătorilor religioși. El i-a înșelat, până când, în sfârșit, au ajuns atât de departe încât să se rușineze de Dumnezeu și de sângele lui Isus Christos. Când se roagă, ei sunt preocupați de aprobarea oamenilor, mai mult decât de aceea a lui Dumnezeu; deaceia și Dumnezeu și Christos se vor rușina de acești ipocriți, cari se numesc distribuitori ai adevărului. (Luca 9:26). Ei sunt o urâciune în ochii Domnului, care a prezis că ei se vor introduce în toate domeniile organizației lui Satan și vor sfârși prin a face parte din ea. Și aceasta este chiar așa.

Așadar, oamenii cari sunt participanți ai organizației lui Satan, au devenit dușmani ai lui Dumnezeu. Aceasta ne este indicat clar în epistolele lui Iacob, capitolul 4. Pentruca o rugăciune să poată fi ascultată, trebuie ca ea să fie în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Romani 12 conține această încurajare, adresată creștinilor: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți; prin învoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu; cea bună, plăcută și desăvârșită”.

Nu este decât un singur mijloc de a cerceta voința lui Dumnezeu, acela de a studia Sfintele Scripturi și de a pune în practică învățăturile lor. Acest studiu are cea mai mare importanță.

Martiri ai Teocrației

Numai foarte puțini oameni de pe pământ pricep însemnătatea evenimentelor prezente, deoarece numai acei puțini au o viziune a marilor întâmplări, cari s'au întâmplat, sau se vor întâmpla cândva pe pământ.

Teocrația, care este Impărăția lui Iehova, având ca Șef și Rege pe Christos, este cea mai mare, cea mai importantă pe pământ, pentru că aceasta, prin intermediul acestui guvernământ divin, va justifica pe deplin numele Celui Prea Înalt, atât de mult defăimat și denaturat, și aceasta, prin Regele Christos, care va împărți viață, din partea Tatălui Său, tuturor oamenilor cari se supun de bună voie legilor Sale.

Susținătorii religiei, și mulți din aceia, cari cred că „merg pe calea îngustă, care duce la viață”, dar sunt egoiști, au privit întotdeauna mântuirea lor personală, ca lucru esențial. Totuși, mântuirea omului nu este decât o chestiune secundară. Impărăția, adică domnia teocratică a dreptății, este, așadară, cea mai importantă. Numai aceia cari recunosc acest fapt, se bucură acuma de pacea spiritului, și de bucuria inimii.

Abel, fiul lui Adam și al Evei, li s'a născut după alungerea lor din Paradjs, din Eden. El păștea turmele. Situația sa de cioban este o ilustrațiune a misiunii adevăraților copii ai lui Dumnezeu, constând în a duce

altora hrana spirituală primită, altfel exprimat, a „paște oile“ Domnului, după propria expresie a lui Isus. În întreagă Sfânta Scriptură, oamenii cari ascultă de Iehova, sunt desemnați sub numele simbolic de „oi“. Această turmă a Domnului, este adusă în Impărăția teocratică, a cărei binefaceri se răspândesc asupra ei. În timpul nopților liniștite, când, sub bolta înstelată, el veghea asupra turmei sale, care odihnea, Abel își îndrepta inima și spiritul spre Cel Atotputernic, în care avea credință. El rezista hotărît împotriva asalturilor diavolului, și a rămas „credincios și adevărat“, adorând pe Dumnezeu în duh și în adevăr. Acest tânăr cioban fu, astfel, primul dintr'o mică turmă devotată, de martori ai lui Iehova, a căror speranță era așezată în Impărăția viitoare. Necedând nimic adversarului, păstrând intactă legătura lor cu Iehova, acești oameni au pecetluit mărturia lor cu însuși sângele lor. Abel vine în capul listei martorilor cauzei dreptății. Cuvântul „martir“ înseamnă textual „martor“. Din zilele lui Abel, oricine a ascultat fără înconjur poruncile Celui Prea Înalt, a devenit ținta atacurilor perfide a lui Satan.

Satan a îndepărtat de Iehova marea majoritate a omenirii, înșelând-o. Spre a justifica provocarea pe care o adusese Celui Atotputernic, el se folosea de procedee viclene, dintre cari cele mai multe au reușit. Totuși, după cum s'a menționat, au fost întotdeauna, dela Abel și până astăzi, creaturi cari au fost cu totul consacrate lui Dumnezeu, și cari nu și-au întors privirile dela Impărăția Sa — Teocrația — așteptând venirea sa cu încredere. Fie ca acest guvern divin să

ocupe, acum, mai mult ca niciodată, locul de frunte în inima fiecărui prieten și apărător al dreptății.

Revenim, din nou, la această ceată de oameni credincioși, dela Abel până la Ioan Botezătorul, premergătorul lui Isus. Dumnezeu le-a desvăluit scopul Său, de a stabili o domnie pentru care lumea ar fi cărmuită cu echitate, și a cărei binecuvântări fără sfârșit, s'ar întinde la toate persoanele supuse fără rezerve legilor Sale. Prin credință, ei văzură această Impărăție și au dorit în mod arzător instaurarea ei. Ei se ținură cu grijă la o parte de aceia asemănători lor, dar care nu cedat isptitelor lui Satan, s'au arătat orbi față de toate, cu excepția dreptului guvern al Celui Prea Înalt. Credința lor neclintită și statornicia în devotamentul lor față de Dumnezeu au fost un exemplu dintre cele mai sigure și cele mai frumoase, pentru toți aceia cari trebuie să vină după ei. În cuvântul Său (Evrei 11:13-16) Dumnezeu a făcut să se consemneze aceasta: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine, să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.”

Acești oameni credincioși, care au părăsit „lumea”, adică organizațiunea lui Satan, s'ar fi putut întoarce înapoi la ea, dacă ar fi voit, după cum scrie Sfânta

Scriptură. El n'au făcut aceasta, pentrucă doreau, în realitate, după o domnie mai bună, un guvern pus sub controlul cerului, în alți termeni, o Impărăție administrată prin Christos, care, El însuși, este supus lui Iehova, Șeful suprem. Drept considerațiune, pentru loialitatea lor față de El, și față de domnia dreptății, Iehova nu se rușinează să fie numit Dumnezeuul lor, ei cari au fost martorii Săi. El le-a pregătit o cetate, adică le-a rezervat un loc în guvernul Său echitabil. Prin mila Sa, ei își vor asuma, de îndată, funcțiunile de guvernatori pământești, găsindu-se pe pământ în această poziție fericită.

Diavolul s'a înviersunat împotriva acestor credincioși ai timpurilor vechi, despre care ne vorbește Evrei 11, voind cu orice preț să-i nimicească. Mașinațiunile sale continu, nu au reușit să sdruncine credința lor în Dumnezeu, și nici să-i îndepărteze dela datoria lor față de El. Probele dure și violente, la cari ei au fost supuși, persecuțiunile repetate, pe care au trebuit să le îndure, au fost fără efect: ei au rămas credincioși și în cele mai dureroase împrejurări, răbdând până la capăt. Aceasta este pentru martorii lui Iehova, cari luptă astăzi de partea Domnului, o mângâiere și o încurajare inestimabilă. Acești oameni sfinți de altă dată, ar fi putut să se elibereze temporar de strâmătorările lor; pentru aceasta ei nu ar fi avut altceva de făcut, decât să rupă cu integritatea lor înaintea lui Dumnezeu; dar au disprețuit o astfel de eliberare. Ei au preferat mai bine să sufere pentru dreptate, decât să se elibereze la folosința trecătoare a păcatului. Ei erau hotărâți, a nu se lăsa despărțiți de

Iubirea lui Dumnezeu, a nu se lăsa să li se răpească ceea ce fondaseră pe guvernul teocratic, care va administra într-o zi lumea. De aceea este scris despre ei (Evrei 11:36-40): „Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați în cojoace și în piel de capre, lipsiți de toate, prizonieri, muncitori, — ei de cari lumea nu era vrednică — au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n'au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă el la desăvârșire fără noi.”

Membrii „rămășiței” credincioase a martorilor lui Iehova pe pământ, sunt în acelaș fel batjocuriți, din cauza statorniciei cu care pun ei mărturia lui Isus Christos, făcând cunoscut pe Dumnezeu și Împărăția Sa. În timp ce ei sunt tratați atât de rău, se cugetă cu bucurie la experiențele predecesorilor lor, și câștigă noi puteri, și o nouă dorință, de a continua opera lor, sărbătorind laudele Celui Prea Înalt. Pentru această rămășiță de servi devotați, Dumnezeu a prevăzut „ceva mai bun”, decât ceea ce vor primi Abel și „tovarășii” lui, menționați în Scripturi. El le-a acordat, printre alte privilegii însemnate, și acela de a-L servi pe pământ, în această zi a venirii lui Christos, Regele Teocrației, și de a vesti pe acest Rege și Împărăția Sa. El a pus înaintea ochilor lor, perspectiva de a aparține casei Sale regale, în cer și de a fi uniți în vecinicie cu Christos. Din cauza promisiunilor glo-

riose, cari le sunt făcute, acești martori ai lui Iehova, urmează îndemnul următor : „Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori (dela Abel până la Ion Botezătorul), să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alegerea care ne stă înainte.”

Domnia Teocratică este singură demnă de osteneala și efortul nostru ; deasemenea vom servi pe Iehova și pe Regele Său, Christos.

EDITORII :

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.
SOCIETATE ANONIMĂ

București, Alea Tonola 19

Aprobat de cenzura centrală cu Nr. 957/13-III-945
București.

Lămuririle pe care le veți găsi în aceste broșuri, ies din obișnuit. Ele sunt interesante și consolante pentru faptul că concordă cu adevărul consemnat în cuvântul lui Dumnezeu.

Luați Biblia Dvs. și verificați-le.